

takže zřejmě i takto povolené splátky byly by v delší době splatnými než ve 3 letech od udělení příklepu nazpět počítajíc. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, v němž čsl. stát opětovně tvrdil, že k přetržení promlčecí lhůty došlo novým knihovním zajištěním dávky v roce 1932 (pol. C 29).

D ů v o d y:

Se stěžovatelem nelze souhlasiti, i když se vychází z jeho tvrzení, že dávka z majetku se stala splatnou 15. ledna 1931 a že byl její nedoplatek na nemovitosti, která byla dne 21. prosince 1934 vydražena, knihovně zajištěn jednak v r. 1930 a jednak v roce 1932. To proto, že druhé knihovní zajištění nemělo za následek přerušení promlčení přednostního práva a že jak od splatnosti dávky, tak od prvního knihovního zápisu uplynuly do dražby více než tři roky. Je pravda, že pro dávku z majetku neplatí předpis § 72 popl. zák. č. 50/1850 ř. z. a výnosu min. fin. č. 181/1850 ř. z., nýbrž zvláštní ustanovení, uvedené v § 62 odst. 3 zákona čis. 309/20. Toto však stanoví, že promlčení se přetrhuje každým úkonem, kterým se zahájí podle zákona soudní vymáhání dávky z nemovitosti. A takovým úkonem tu bylo první knihovní zajištění a nikoliv druhé, neboť nelze říci, že by druhým knihovním zajištěním byla zahájena soudní exekuce nuceným vkladem zástavního práva, když její obsah byl již prvním zajištěním vyčerpán, a to i kdyby šlo při prvním zajištění jen o záznam podle § 38 c) kn. zák. a čl. III. uv. zák. k ex. ř., který nevyžaduje žádného spravení sporem (Sb. n. s. 6122, 7393, 12734, 13532).

Čís. 15021.

Bylo-li smluvno, že daň z obratu nebude účtována, bude-li zboží vyvezeno, jest sleva této daně závislá pouze na skutečnosti, zda zboží bude vyvezeno čili nic.

(Rozh. ze dne 6. března 1936, Rv II 1012/33.)

Žalující přednesla, že prodala a dodala žalované firmě kůže. Při odesílání účtů, které šly zároveň se zbožím, zaúčtovala ještě 3% paušální daň z obratu. Zboží zaslala žalující na příkaz žalované firmě. Žalovaná kupní cenu správně zaplatila. Dodatečně však žádala o vrácení 3% paušálu s tím, že šlo o nepřímý vývoz, nepodléhající dani z obratu, ježto kůže byly dále zaslány žalovanou do jejího závodu do Německa. Dle dohody měla býti příslušná daň z obratu firmě žalované vrácena, jakmile kůže budou žalovanou vyvezeny a žalovaná dá žalující doklady o vývozu, na základě nichž budou dodávky osvobozeny od daně z obratu. Dle zákona musela žádati o osvobození od daně z obratu žalující. Na ujištění žalované, že budou žalobkyni poskytnuty doklady, na základě

jichž žalující nebude museti z dodávek daň z obratu odvésti, vrátila žalující žalované zažalovanou částku. Revise finanční správy, provedená v r. 1928 však konstatovala, že dle výnosu ministerstva financí o paušálu daně z obratu u usní pouze tenkrát vývoz usní nepodléhá dani z obratu, jestliže se usně odešlou do ciziny přímo z továrny a jich vývoz se řádně dle zákonných ustanovení prokáže. Jinak nemá nikdo nároku na zproštění paušálu neb vrácení paušálu, proplaceného na výrobce neb dovozce. V daném případě však nabyla poboční firma S. v B. v Čechách držby, neboť kůže nebyly přímo z továrny žalobkyně vyvezeny do ciziny, nýbrž teprve firmou S. v Čechách. Byl tudíž žalobkyni dodatečně předepsán paušál v konečné výši, odpovídající zažalované částce. N i ž š í s o u d y uznaly částečně podle žaloby, domáhající se vrácení zaplaceného daňového paušálu.

N e j v y š š í s o u d zamítl celou žalobu.

D ů v o d y :

Žalobkyně domáhá se v tomto sporu zaplacení daně z obratu za různé dodávky vydělaných kůží kozlečích, jež postupně do ciziny byly vyvezeny. Nižší soudy zjistily sice, že strany ujednaly, »že daň z obratu nebude účtována, bude-li zboží vyvezeno«, ale vykládaly toto ujednání v tom smyslu, jakoby strany byly umluvily, »že daň z obratu nebude účtována, nepodléhá-li zboží dani z obratu, protože se vyváží«. Právem vytýká žalovaná, že závěr ten spočívá na nesprávném výkladu zjištěné smlouvy. Ujednání stran jest docela jasné, neboť praví bez výhrady a omezení, že kupující není povinen zaplatiti prodávající firmě daň z obratu z kupní ceny sporných zásilek pod jedinou podmínkou, že totiž zboží bude vyvezeno. Žádným způsobem nevyplyvá z oné úmluvy, že strany chtěly slevu daně z obratu činiti závislou na určitých dalších předpokladech, zejména, že sleva měla platiti jen tehdy, když zboží při vývozu i podle zákona bude osvobozeno od této daně. Připověděla-li žalovaná žalobkyni zaslání dokladů o tom, že zboží bylo vyvezeno do ciziny, nelze v tom spatřovati projev vůle, že není povinna hraditi spornou daň z toho důvodu, že zboží jest osvobozeno od ní, nýbrž z tohoto důvodu, že zboží bylo vyvezeno, což přislíbila doložiti, neboť vývoz zboží nemá sám o sobě a za všech okolností osvobození od daně z obratu v zápětí, jak vyplývá z ustanovení § 4 čis. 18 zákona ze dne 21. prosince 1923 čis. 268 Sb. z. a n. ve spojitosti s čl. 11 vl. nař. ze dne 4. července 1924 čis. 156 Sb. z. a n., pokud se týče zákona ze dne 16. prosince 1926 čis. 246 Sb. z. a n. a vl. nař. ze dne 22. prosince 1926 čis. 247 Sb. z. a n., jimiž byly stanoveny bližší podmínky tohoto osvobození. Nesejde ani na tom, že žalobkyně podle § 12 zákona čis. 268/23 Sb. z. a n. byla oprávněna přesunouti daň z obratu na příjemce dodávek, neboť tohoto práva mohla se žalobkyně i platně vzdáti a vzdala se ho skutečně v projednávaném případě, bylo-li o úhradě, pokud se týče o slevě daně z obratu učiněno jiné konkrétní ujednání. Nelze proto souhlasiti s názorem, že žalovaná měla nárok na slevu daně z obratu toliko v případě,

ospravedlní-li způsob vývozu zboží do ciziny nárok na osvobození, nýbrž podle určité a jasné úmluvy nastal nárok žalované na přislíbenou slevu již tím, že zboží bylo skutečně do ciziny vyvezeno, což se skutečně stalo. Zmýlila-li se žalobkyně o zákonných podmínkách osvobození od daně z obratu, jde to na její vrub, zvláště když nebylo tvrzeno, že případný omyl byl žalovanou vyvolán anebo jí podle okolností musil býti znám. Žalobní nárok není proto vůbec po právu.

Čís. 15022.

Do rozhodnutí rekursního soudu v otázce náhrady za majetkovou újmu podle § 394 ex. ř. jest dovolací rekurs nepřipustný.

(Rozh. ze dne 7. března 1936, R I 1064/35.)

P r v ý s o u d nevyhověl návrhu povinného na určení majetkové újmy podle § 394 ex. ř., vzniklé mu prozatímním opatřením. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Podle druhého odstavce § 402 ex. ř. ve znění čl. II. čís. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n. není proti rozhodnutím soudu druhé stolice v řízení o prozatímních opatřeních dalších opravných prostředků (srov. plenární usnesení nejvyššího soudu ze dne 30. září 1935 Pres. 1300/35 Sb. n. s. 14573).

Čís. 15023.

Postup přednosti, při němž nedošlo ke knihovnímu zápisu podle § 45 III. dílčí novely k obč. zák., působí mezi stranami, i když nemá účinku proti třetím bezelstným osobám.

Nárok z mimoknihovního postupu přednosti lze uplatnit při rozvrhovém roku proti smluvníku, jenž mimosoudní postup ujednal, odporem podle § 213 ex. ř. Z úřadu nemůže soud hleděti k tomuto postupu.

(Rozh. ze dne 7. března 1936, Rv I 322/36.)

Žalovaný ujednal se žalobkyní, že ustupuje jí se svou knihovně zajištěnou pohledávku a poskytuje jí úkojné právo před svou pohledávkou a že důsledkem toho při rozvrhu pohledávka žalobkyně bude uspokojena před pohledávkou žalovaného. Ujednání to nebylo vloženo do pozemkové knihy. **E x e k u č n í s o u d** rozděluje nejvyšší podání nepřihlédl k tomuto ujednání a přikázal žalovanému na jeho pohledávku před po-